

Ålborg tur-retur 1990

Af: Jens Lausten Hansen (SCK-Nyt 4/1990).

Lille forhistorie:

Fem ryttere som ikke kendte hinanden inden de 1000 km. Pause i Vildbjerg. Fra venstre Jens Lausten Hansen, Kurt, Helge Krogh, Jens Brandt og Jørgen

Inden cykelturen til Ålborg, havde Helge Krogh og skribenten i perioden onsdag den 30. maj til søndag den 3. juni gennemført en cykeltur på 1419,5 km. Grunden til vi havde cyklet så langt få dage inden var at Helge og jeg havde deltaget i et 1000 km. motionsløb (Rute: København-Nordborg-Århus-København) med 5 deltagere. For at komme til og fra København tog vi selvfølgelig cyklen. Så det var 2 småtrætte herrer som begav sig afsted mod Ålborg.

Kampen mod Ålborg og retur.

Fredag, den 8. juni var det så en smuttur til Ålborg, som stod på programmet.

Da jeg kom hjem fra arbejde kl. 16.00, havde jeg travlt. Først skulle jeg have gjort min cykel klar, for så at pakke de ting jeg skulle have med. Jeg nåede endda også, at få noget at

spise, inden jeg mødte på Rådhusstorvet kl. 17.30. Grunden til at jeg ikke havde ordnet tingene et par dage før var, at jeg ikke gad ud at cykle. Efter fotograferingen og lidt snakken med nogle af klubbens medlemmer, tog vi afsted lidt i 18. Vi dvs. Arne Brændmose, Flemming Christensen, Helge Krogh, Svend Erik Øland fra Nyborg og undertegnede. I vores ledsagebil sad Lars Gregersen og hans ven Rasmus.

Inden afgang forklarer Frank Nissen taktikken til Helge Krogh og Jens Lausten Hansen...

Vi startede i et godt tempo i modvinden til Aabenraa. Haderslev blev hurtigt nået, og vi drejede ind på mindre veje, hvor ledsagebilen skulle til at navigere. Vi fandt hurtigt ud af, at det ikke var orienteringsløbere, som sad i bilen. Arne og jeg kiggede kort, så længe det var lyst. Da vi kom til Egtved området begyndte det at blive mørkt, så vi tændte vores lygter. Samtidig med mørket kom regnen. Fra dette tidspunkt begynder jeg ikke at huske så meget mere, da jeg er pokkers træt i øjnene. Under regnbygen kom vi til at køre et sted, hvor der var lagt sten ud, med det resultat, at hvis man ikke fulgte hjulsporene, gik man totalt i stå.

Da vi nåede Silkeborg, midt om natten, holdt regnen op. Nu var Lars og Rasmus trætte, så de fik lov til at køre i forvejen til Sønderrup (ca. 30 kilometer fra Ålborg), så de kunne få lidt søvn. Vi andre tog hovedvej 52 til Viborg, for derefter at tage nr. 13 mod Ålborg. Det er simpelthen dødens pølse at

cykle ad denne vej. Først står der Ålborg 80 kilometer. Så tramper og tramper man, og tror man er kommet noget så langt. På det næste skilt står der Ålborg 76 kilometer. At det var dødens vej, fik Flemming pludselig at mærke, da han gik totalt død. Vi fik ikke liv i ham igen, så det tog lidt længere tid at komme til Sønderrup. Da vi fik vækket sovetrynerne, cyklede vi videre til Suldrup, hvor vi spiser morgenmad. Jeg mener, Svend Erik sagde, at han kom fra dette område, så det kan være derfor, han var så godt kørende, for jeg havde det meget hårdt. De sidste kilometer ind til Ålborg var utrolig lange. Det kan være fordi, vi havde haft let modvind fra Viborg.

Ved Cimber-tyren.
Nogle ser mere friske
ud end andre.

Vi nåede Cimber-tyren kl. 8.35, og efter fotografering cykler vi sydpå igen. I Ålborgs udkant stopper vi, da Arne skal snakke med Radio Syd. Han fortæller om den smukke solopgang og fuglenes kvidren. Det er overhovedet ikke det, jeg tænker på. Mine tanker går kun på at gennemføre, selv om jeg er total flad på dette tidspunkt. én af de ting som holder mig i gang er, at Bente Rotzler havde sagt til mig: "I (Helge og jeg) gennemfører aldrig 1000 kilometer, og Ålborg-turen". Så jeg var fast besluttet på at dementere den udtalelse. Næste stop blev i Terndrup ved en tankstation. Her fik vi noget af Arnes

risgryde. Vi fik endda lov at låne tankejerens havemøbler, så vi kunne sidde behageligt. Efter 1 times rast tog vi igen afsted, og nu begynder der endda at komme bakker. Da vi kom til Randers, var det eneste spørgsmål til ledsagebilen: "Hvor langt er der endnu?", ca. 225 kilometer, lød det ikke særligt opmuntrende svar. Da vi er i nærheden af Hammel, spørger Arne, om vi skal over Pøt Mølle. Det eneste Helge siger er: "Lige hjem". Nu vidste vi, at Helge var godt mør. 10 kilometer efter, midt på en bakke, står Helge af cyklen og siger: "Jeg er ligeglad med, hvad de siger i Sønderborg. Nu har jeg fået nok". Egentlig var det ikke med den store vemod jeg så Helge stige ind i bilen. Man kan vel godt lide at være bedre end ens læremester. Vi når Skanderborg, og kommer også til Vejle. Jeg kan ikke huske noget specielt fra denne strækning, men jeg går ud fra, vi er kommet igennem Horsens. Da vi når Vejle, drejer ledsagebilen pludselig ned på motorvejen. Vi ser den først nede i Vejle igen. Næste stop er i Vonsild, syd for Kolding, hvor Lars beviste, at psykologisk opbakning ikke er noget han går ind for. Det første han sagde var: "Hold kæft, hvor ser du træt ud".

Morgenmad syd for Ålborg.
Motionister kan også rode.

Efter et velfortjent hvil cykler vi videre, mens ledsagebilen kører til Sønderborg. Her var jeg godt kørende, så jeg tager nogle lange føringer. At Arne var træt, beviste han i Haderslev, da vi holdt for rødt lys. Da det skifter til grønt, sætter vi i gang, men da Arne var halvvejs ude i krydset, var det rødt igen. Vi kom til Aabenraa lidt i 22, og på de sidste

bakker inden Sønderborg, kører vi godt til. Arne havde åbenbart flere kræfter, for han joggede en gevaldig skiltespurt til sidst. Det bevirkede, at vi kørte tempokørsel gennem Sønderborgs gader. Ved ankomsten til Rådhusstorvet, kl. 23.05, blev vi modtaget af nogle SCK-medlemmer.

I ugen efter kunne jeg godt mærke hvad jeg havde lavet.